

като постъпи Д. М. (= Димитър Миладиновъ) въ главноу училище, въведоха го и въ него.“

1857—1868 г.

№ 161.

Скопйе.

За народността на славѣнското население въ Скопско прѣзъ срѣдата на XIX вѣкъ е важна кореспонденцията между скопския гражданинъ Стоянъ Костовъ, родомъ отъ Враня, и руския консулъ въ Пловдивъ Н. Геровъ. Отъ писмата на С. Костова тукъ ще приведа нѣколко извадки, които явно сочатъ българския характеръ и съзнание на скопското християнско население:

1) Въ писмо отъ 1 декември 1857 год. Костовъ пише на Герова между друго: „Училище-то ни е учителю весма въ голѣмо неустройство и община-та е расподѣлена на три тарафа, а именно: единъ гръцкый, другъй Ъврдановый¹⁾ и третъй мой. Гръцкый е слабъ, токмо единъ загорець²⁾ и единъ богатинъ скопянецъ болгаринъ... (Т. Панчевъ, Изъ архивата на Найдень Геровъ, т. I, стр. 929).

2) Въ писмо отъ 27 юни 1858 г. четемъ между друго: „Скопско-то общество на днешнѣ врѣме е совсѣмъ неуредено, и никой нѣма, что да прѣдстои да ся уреди... Освѣнъ това пръво-то лице просвящено по греческы, та затова много български не прилѣжава“ (стр. 930—931).

3) Въ писмо отъ 10 януари 1860 г. четемъ: „Единъ отъ тукашны-ты прѣвенцы най дебелъ отъ Блѣгаре-ты по имя х. Косте х. Стефчевъ (страшенъ грекоманинъ) снадвѣи и силомъ съ нѣколко свои приврѣженици, прѣдадени на гречески духъ, писахъ да доведжъ гръцкый взаимный учитель“... (стр. 939).

4) Въ писмо отъ 29 май 1860 год. намираме слѣднѣото: „Гръци-ти зехъ прѣвнинъ и начинахъ да врѣшъятъ по воляж-тж си; а откакъ учинихме празника на св.-ты Кирилла и Методія, злоба-та что имахъ върху мене порастна много... Скопскый английскый консулъ врѣна ся пакъ отъ Манастыръ (т. е. Би-

¹⁾ Т. е. на учителя Йорданъ Х. Константиновъ, велешанинъ.

²⁾ Загорци се наричатъ погрѣченитѣ албанци отъ янинската покраина Загора. Тъ се срѣщаха изъ турското царство като хекими (лѣкари) или като ханджии.